

“Wat zal God gaan doen in het leven van deze meiden?” Elise van Wijngaarden

“Wat mag de opdracht van Jezus me kosten?”

“Omdat ik al jaren in Delfshaven kwam, dacht ik dat het een simpele overgang zou worden. Maar er daadwerkelijk wonen, was toch heel anders. De sfeer ervaar ik als ‘zwaar’, een soort bedruktheid, waar ik erg aan moest wennen. Ik moest ook omschakelen van leven in een rustige blanke wijk, naar een dynamische multi-culti wijk”, vertelt Elise.

Voordat Elise hier kwam wonen, was ze al betrokken als vrijwilligster bij het werk van Athletes in Action in de wijk. “Tijdens de sportweek ervaarde ik God zo sterk en de nood van de jongeren en kinderen raakte me diep, omdat ze niet weten hoeveel God van hen houdt!”

Wat mag het me kosten?

“Toen ik hier kwam wonen, draaide ik met drie dames eens per week een meidenclub. Een aantal meiden kende ik al door de follow-up van AIA. Zo groeide ons contact. Het eerste jaar vond ik het draaien van de club pittig: het omgaan met verschillende nationaliteiten, een veilige sfeer creëren en als team onze weg vinden was een hele uitdaging! Toch hadden de meiden vanaf het begin mijn hart. De vraag die me vaak bezighoudt als discipel van Jezus is: Wat mag de opdracht van Jezus me kosten?”

Verandering

“Door elke week te gaan, of ik zin had of niet, werd ik gevormd in m’n relatie met God, de andere leidsters en de meiden. Als team hebben we elkaars kwaliteiten en krachten benut. Dit heeft ons sterk

gemaakt. Daar genieten wij van maar ook de meiden zien hoe we als team met elkaar omgaan en om elkaar geven. Na ongeveer een jaar kwam er verandering in het gedrag van een aantal meiden. Het leek alsof er een basis van vertrouwen ontstaan was, waardoor er meer openheid en rust kwam. Omdat de meiden het leuk vinden, zijn we ook gestart met samen koken. Erna houden we een aangepaste vorm van de Alpha-cursus. De reacties van de meiden zijn wisselend van ‘saaï’ tot ‘interessant’ en ‘dat geloof ik niet’. We hebben het gezellig met elkaar. De meiden vertellen over school, thuis, de wijk. Soms komen ze even iets vertellen wat hen heeft geraakt, in de groep of apart.”

Thuis

“Het leiden van de meidenclub is voor mezelf een proces van vallen en opstaan geweest. En nog steeds, want het is een continue proces. Hier wonen en m’n leven delen kan ik alleen omdat God me er de kracht voor geeft. Vorig jaar mei was ik in gesprek met God over hoe nu verder. Het leek me gaaf als de meiden bij mij thuis zouden komen en zich thuis voelen!

Er was meer nodig dan een wekelijkse vaste activiteit. Ineens ontstond het idee om een dagje met elkaar langs de huizen van de leidsters te gaan en bij één thee drinken, bij de ander eten en bij de laatste film te kijken. Kort daarna was er een event in Rotterdam, waar we gesport hebben met de meiden en... ‘s zondags kwamen ze bij me langs! Dat was geweldig, een gebedsverhoor! Nu komen ze af en toe film kijken, kletsen en eten. Dit betekent wel dat ik moet zorgen dat ik regelmatig thuis ben. Als ik op vrijdagmiddag/avond weg ben, dan weet ik dat ik de meiden die week niet zie.”

Leef!

God geeft me bewogenheid voor deze meiden. Door het leven in Delfshaven hebben de meiden veel mensenkennis en veel gezien hoe de wereld met elkaar omgaat. Ik wil ze vooral laten zien dat ik om ze geef! Ze zien alles, hoe ik reageer en over anderen praat. Ik deel met hen de mooie en de moeilijke momenten uit mijn leven. En ik zie dat ze erop reageren door meer van zichzelf te laten zien! Het is gaaf om te merken dat de meiden me vertrouwen! De relatie met hen blijft groeien en dat geeft me een gevoel van verwachting en hoop naar wat God gaat doen in het leven van deze meiden. Dat is het mooie, en tegelijk het spannende! Maar het geeft me het gevoel dat ik leef!”